

og den lidelse eller krænkelse, som antages at være påført den eller de efterlevende, skal også tillægges særlig vægt ved udmålingen af en godtgørelse efter stk. 2.

Den maksimale godtgørelse forudsættes i almindelighed at være i størrelsesordenen 100.000 kr. I sager om forsætligt drab bør der som udgangspunkt tilkendes en godtgørelse i denne størrelsesorden. Det er dog ikke udelukket i helt ekstraordinære tilfælde at tilkendes en højere godtgørelse.

Hvis dødsfaldet er forvoldt ved grov uagtsomhed, må godtgørelsen normalt fastsættes til et mindre beløb, idet det dog forudsættes, at der ikke udmåles helt bagatelagtige beløb.

Godtgørelsen kan udbetales ved siden af eventuelle andre ydelser i anledning af dødsfaldet, for eksempel erstatning for tab af forsørger og overgangsbetøb. Godtgørelsen kan endvidere udbetales ved siden af en eventuel erstatning efter anden lovgivning til den efterladte for personskade i form af psykiske lidelser m.v. som følge af dødsfaldet. Godtgørelsens størrelse i den enkelte sag skal ligeledes fastsættes uafhængigt af sådanne ydelser.

Der kan i anledning af det samme dødsfald tilkendes en godtgørelse til flere efterladte, der hver især opfylder betingelserne herfor, for eksempel både til den afdødes ægtefælle og til den afdødes mindreårige børn. I givet fald vil hver af de efterladte kunne få en godtgørelse på som udgangspunkt indtil ca. 100.000 kr.

Praksis for tilkendelse af godtgørelse til efterladte ved dødsfald efter arbejdsskadesikringsloven bør i øvrigt følge praksis efter erstatningsansvarsloven.

Har en efterladt ret til godtgørelse ved dødsfald efter både erstatningsansvarsloven (voldsoffererstatningsloven) og arbejdsskadesikringsloven, indebærer reglen i forslaget § 77, at godtgørelsen udbetales efter arbejdsskadesikringsloven.

Til § 24

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 41.

Det foreslås i *stk. 5* at indføre en bemyndigelse til Arbejdsskadestyrelsens direktør til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af den årløn, der skal anvendes til beregning af erstatning for tab af erhvervssevne og erstatning for tab af forsørger, når der er tale om selvstændige erhvervsdrivende.

Samtidig ophæves den gældende bestemmelse i § 41, stk. 5, der indeholder en specialregel om fastsættelse af erstatning til visse fiskere. Behovet for denne specialregel bortfalder i lyset af, at den pågældende personkreds ikke længere er obligatorisk omfattet af den sikrede personkreds efter loven, men får

samme adgang som andre selvstændige erhvervsdrivende til frivilligt at sikre sig efter loven.

I *stk. 6* præciseres den hidtidige regel, hvorefter den grundløn, der fastsættes til brug for beregning og regulering af erstatningen for tab af erhvervssevne som løbende ydelse, også danner grundlag for beregning og regulering af erstatning for tab af forsørger som løbende ydelse.

Til § 25

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 42.

I *stk. 2* er det tydeliggjort, at den gældende regel om regulering af løbende ydelser ikke foretages på grundlag af grundlønnen, men på grundlag af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.

Til § 26

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 44.

Det foreslås at ophæve gældende lovs § 44, stk. 2, om, at Arbejdsskadestyrelsen kan træffe afgørelse om, hvordan en løbende erstatning skal udbetales til modtageren, når styrelsen skønner, at modtageren ikke bør have fri rådighed over ydelsen.

Bestemmelsen udnyttes ikke i praksis.

I stedet kan de almindelige regler om værgemål anvendes, hvis Arbejdsskadestyrelsen skønner, at en modtager ikke bør have fri rådighed over en erstatning.

Erstatningen skal som helt overvejende hovedregel udbetales til tilskadekomne eller efterladte. Det gælder også i sager, hvor de pågældende er repræsenteret af advokat. Kun i de situationer, hvor det særligt fremgår, at erstatning m.v. skal udbetales til advokaten, kan erstatning m.v. udbetales til denne.

Det foreslås i *stk. 3* at anvende den rentesats, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2 i lov om renter ved forsinket betaling m.v. Denne rentesats vil også blive indført i erstatningsansvarsloven og forsikringsaftaleloven.

Efter lov om renter ved forsinket betaling m.v. § 5, stk. 1 og 2, fastsættes renten til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Som referencesats anses den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Efter gældende lov er renten 1 pct. over Nationalbankens diskonto. Forslaget indebærer derved en forhøjelse af renten.

Det foreslås i *stk. 4* og *5* at kodificere den gældende praksis, hvorefter retten til erstatning efter arbejdsskadesikringsloven er en personlig erstatning til modtageren. Det betyder, at retten til erstatning bortfalder, når modtageren afgår ved døden.